

Arrest

nr. 122 663 van 17 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2014.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SCHOCKAERT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Arteni.

Op 10 mei 2010 kwamen familieleden van uw huidige ex-man, (A.R.) (OV 6.678.376), naar uw woning om uw hand te vragen in een huwelijk met hem. U liet verstaan dat u deze huwelijksverbintenis met (A.R.) niet zag zitten. Uw vader weigerde de huwelijksaanvraag en stuurde de familieleden weg.

De volgende dag kwamen opnieuw familieleden van (A.R.) langs en vroegen opnieuw uw hand in huwelijk. De oma van (A.R.) liet verstaan dat indien er opnieuw een weigering zou plaatsvinden, u door hun familie zou worden ontvoerd. Uw vader werd kwaad en stuurde hen weg.

Uit bezorgdheid verliet u uw ouderlijke woning niet meer alleen. U was steeds in gezelschap van uw ouders of andere familieleden.

Op 21 mei 2010 had uw niet een afstudeerevenement waar u samen met haar en uw oom naar toe ging. Na dit evenement gingen jullie terug naar de woning van uw oom, waar uw nicht en haar ouders zich klaarmaakten om naar het afstudeerfeest te gaan. U bleef in de woning van uw oom.

's Avonds rond 19u30 besloot u naar huis te gaan daar jullie woningen niet ver van elkaar lagen. U keek uit veiligheid rond en merkte niemand op waarna u vertrok. U was pas vertrokken toen een wagen in hoge snelheid aangereden kwam. U had de tijd niet om iets te ondernemen. U werd vastgegrepen door (A.R.) en twee vrienden, en in de wagen gezet. De wagen reed met volle snelheid door de straten weg. U werd door hen naar een woning gebracht van een vriend van (A.R.). Daar verbleef u een nacht.

Uw neef belde (A.R.) op en vroeg of hij u kon spreken. (A.R.) weigerde dit en verbrak de verbinding. Hij belde onmiddellijk zijn vriend (S.) op en vertelde hem dat hij door uw familie werd lastig gevallen. Hij vroeg (S.) om ervoor te zorgen dat hij niet meer door uw familie zou worden gecontacteerd. (S.) belde uw familie op en dreigde ermee om uw jongste broer iets ergs aan te doen. 10 à 20 minuten later belde (S.) (A.R.) op en liet hem weten dat hij alles had geregeld en dat niemand van uw familie hem nog zou lastig vallen.

De volgende ochtend nam (A.R.) u mee naar zijn oma. Bij zijn oma waren andere familieleden die een klein 'huwelijksfeest' hadden georganiseerd.

Die nacht na het feest had (A.R.) met u betrekkingen.

Op 27 mei 2010 nam (A.R.) u mee naar de burgerlijke stand. De vriend van zijn vader was de chef van de burgerlijke stand van Talin. U huwde die dag tegen uw wil wettelijk voor de burgerlijke stand te Talin. Uw echtgenoot regelde alle documenten zodat jullie konden vertrekken naar de Russische Federatie waar hij al 12 jaar woonde met zijn ouders in Adensova, een stad in de buurt van Moskou.

Jullie vertrokken op 31 mei 2010 vanuit Armenië.

In Adensova verbleef u tot 10 augustus 2010 samen met uw toenmalige man bij zijn ouders. U werd daar slecht behandeld en uw man sloeg u meermaals.

Hij zorgde er tijdens jullie verblijf in Adensova voor dat jullie een visum kregen om naar Hongarije te gaan.

Op 10 augustus 2010 verlieten jullie de Russische Federatie en vlogen jullie naar Hongarije.

Jullie verlieten Hongarije en reisden door naar België waar jullie op 13 augustus 2010 aankwamen.

Op 31 augustus 2010 vroegen u en uw toenmalige echtgenoot asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Op het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken liet u op 10 november 2010 weten dat u sinds 13 september 2010 niet meer samen bent uw toenmalige man (A.R.) omwille van echtelijke problemen door familiaal geweld.

(A.R.) had u duidelijk gemaakt dat hij uw leven in Armenië tot een hel zou maken. Ondertussen bent u sinds dit jaar officieel gescheiden van (A.R.).

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Armeens paspoort, uw geboortakte en deze van uw ex man, jullie huwelijksakte, de Belgische identiteitskaarten van uw zus (A.) en haar gezin, een brief van meester (R.) in verband met uw scheiding van (A.R.), een brief van uw advocaat meester (H.) met de vaststellingen van de advocaat van de Belgische staat in verband met uw dossier voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens d.d. 13 september 2013, een medisch attest d.d. 2 november 2013 en chatberichten tussen u en (A.R.) in de periode van 10 tot 27 september 2013.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst verlaten te hebben, nadat uw toenmalige echtgenoot u op 21 mei 2010 ontvoerde en u dwong met hem te huwen.

Na het huwelijk nam hij u mee naar de Russische Federatie waar jullie tot 10 augustus 2010 verbleven in zijn ouderlijk huis.

Uw toenmalige echtgenoot gedroeg zich slecht en sloeg u.

Omwille van problemen die uw ex-man in de Russische Federatie met de politie had, verlieten jullie de Russische Federatie en reisden jullie legaal via Hongarije naar België.

U leeft sinds 13 september 2010 niet meer samen met uw echtgenoot en u vreest actueel dat indien u zou terugkeren naar Armenië hij u uw leven tot een hel zou maken (CGVS p. 2, 18).

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u door uw ex man (A.R.) bedreigd wordt.

U verklaarde dat uw ex- man u duidelijk heeft gemaakt dat u niet bij hem weg moest gaan, dat hij dan tot alles in staat zou zijn (CGVS p. 8). U verwees naar veelvuldige bedreigingen, dertig of meer, die hij u stuurde en naar het chatgesprek dat u met hem had dit jaar op facebook.

U werd gevraagd naar enige bewijzen van deze berichten of bedreigingen waarop u antwoordde dat u enkel het laatste chatbericht had bijgehouden, wat u na gehoor ook voorlegde.

U had de andere bedreigingen niet afgedrukt, u had er niet aan gedacht merkte u op, toen u werd gevraagd of u deze bedreigingen dan niet had voorgelegd op het moment dat u een klacht tegen (A.R.) was gaan indienen bij de politie (CGVS p. 18, 19).

Opgemerkt moet worden dat uw uitleg niet overtuigt.

Van een persoon die beweert meerdere bedreigingen van haar ex-man via chat of schriftelijk te hebben gekregen en omwille van deze bedreigingen zelfs een klacht bij de politie gaat indienen, kan redelijkerwijs verwacht worden dat zij deze bedreigingen kan aantonen met concrete bewijsstukken. Verder moet vastgesteld worden dat ook uit de chatberichten tussen u en (A.R.) in de periode van 10 tot 27 september 2013 nergens enige concrete bedreigingen aan uw adres kon worden terug gevonden. U verwees naar zijn vraag of u dacht dat u met het ondertekenen van de scheidingsdocumenten, ook u van hem af zou zijn.

Deze vraag kan echter moeilijk beschouwd worden als een concrete bedreiging (CGVS p. 19). Bovendien blijkt uit de chatberichten dat uw ex-man, incoherent met uw verklaringen, bereid is om de scheiding ook wettelijk te maken door deze te gaan ondertekenen, dat hij dus instemt met de scheiding. Ook van de klacht die u bij de politie tegen uw man had ingediend legde u geen begin van bewijs voor. Vastgesteld moet worden dat door een gebrek aan enige bewijsstukken van deze beweerde bedreigingen en gezien de houding van uw ex-man tegenover de scheiding die afgeleid kan worden uit de voorgelegde chatberichten, de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u door uw ex-man bedreigd wordt, ernstig ondermijnd wordt.

Verder moet opgemerkt worden dat u geen concrete aanwijzingen hebt waaruit blijkt dat uw ex-man wraak op u zou willen nemen omdat u niet meer met hem samen bent.

U beweerde dat hij u had laten verstaan dat u niet van hem weg moest gaan omdat hij tot alles in staat was. Hij wil wraak, bedreigt u merkte u op en u verwees naar zijn schrijven dat het niet afgelopen is omdat u nu op papier bent gescheiden (CGVS p. 12, 18).

Vastgesteld moet worden dat u sinds 13 september 2010, al meer dan drie jaar, niet meer met hem samen leeft en dat in deze periode uw ex-man niets ondernam in België noch in Armenië om wraak te nemen op u of uw familie.

U verklaarde dat uw familie na uw vertrek uit Armenië geen andere problemen meer heeft gekend met zijn vrienden.

Gewezen op het feit dat het logisch zou zijn dat uw man via zijn vrienden uw familie onder druk zouden zetten, zeker gezien hij dreigde om uw leven in Armenië tot een hel te maken, om er zo voor te zorgen dat ze u zouden aanspreken, antwoordde u dat uw man met u in België problemen had en dat hij bang is om in België iets te doen omdat er hier een wet is waar hij door gestraft kan worden (CGVS p. 11, 18). Uw stelling dat hij in België niets kan doen, is weinig geloofwaardig daar u verklaarde dat uw ex-man een beruchte crimineel was, met weinig respect voor de wet (CGVS p. 4). Van een beruchte crimineel kan verwacht worden dat hij ook in België weinig respect zou tonen voor de Belgische wet en wanneer hij wraak wil concrete acties zou ondernemen om u problemen te bezorgen.

Aan uw verklaringen door uw ex-man bedreigd te worden via meerdere schriftelijke berichten kan gezien bovenstaande vaststellingen geen geloof worden gehecht.

Vastgesteld moet worden dat door het gebrek aan enige aanwijzingen dat uw ex-man wraak op u wil nemen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt.

Voorts moet opgemerkt worden dat u geen enkel poging ondernam om na te gaan welk risico u bij een terugkeer naar Armenië zou kunnen lopen.

U verklaarde dat u zijn vrienden, bekende criminelen, in Armenië vreesde.

Uw ex man zou hen aanspreken en hij zou u kunnen laten vermoorden. U gaf aan dat deze vrienden net zoals uw ex man criminelen zijn.

Toen u gevraagd werd wie deze vrienden dan zijn, verwees u naar een zeker (S.), zei u dat het moordenaars zijn en dat ze tot alles in staat zijn.

Echter u kon buiten (S.) geen andere vrienden aanduiden, noch wist u of (S.) zijn echte voornaam was of wat zijn volledige naam was.

Verder had u of uw familie niets ondernomen in de drie jaar dat u Armenië had verlaten om meer informatie over deze vriend of vrienden van uw ex-man te bekomen zodat u zou kunnen inschatten welk risico u bij terugkeer zou lopen, welke macht uw ex-man of zijn familie in Armenië nog hebben (CGVS p. 4, 5, 6, 9, 18). Van een persoon die beweert bij terugkeer naar Armenië een ernstig risico te lopen, kan redelijkerwijs verwacht worden dat zij na gaat wie en wat zij concreet zou moeten vrezen, zeker gezien de regelmatige contacten die u nog met Armenië onderhoudt (CGVS, p. 12).

Opgemerkt moet worden dat uw gebrek aan interesse en uw gebrek aan informatie over de vrienden van uw ex-man en de mogelijke risico's die u in Armenië zou kunnen lopen eveneens afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien werden in uw opeenvolgende verklaringen tegenstrijdigheden vastgesteld over de wijze hoe uw ex-man u behandelde tijdens uw huwelijk.

U verklaarde aanvankelijk tijdens het gehoor op 28 oktober 2013 dat uw echtgenoot u sloeg. Hij had u in de periode dat u met hem in Rusland verbleef drie keer geslagen en in heel de periode van uw ontvoering 21 mei 2010 tot u bij hem weg ging op 13 september 2010 in totaal zeven keren (CGVS p. 15).

Echter u paste in de loop van het gehoor uw verklaringen aan en u beweerde dat uw man tijdens jullie verblijf in Rusland u tientallen keren had geslagen als hij met u wou vrijen en hij sloeg u daarnaast om andere redenen misschien dertig keer.

U werd op uw aanvankelijke verklaringen gewezen en u antwoordde dat u geen concreet getal moest geven, enkel een schatting en dat u niet werd gevraagd naar het aantal keren in Rusland (CGVS p. 20, 21).

Deze uitleg is niet afdoende daar er bij uw aanvankelijke verklaringen wel degelijk een onderscheid werd gemaakt tussen de slagen tijdens jullie verblijf in Rusland en deze in de hele periode dat u samen met uw man was.

Bovendien zelfs wanneer het over enkel een schatting van uwentwege zou zijn, moet vastgesteld worden dat het dermate groot verschil in het aantal keren dat uw ex-man u sloeg, niet de ernstige incoherentie in uw verklaringen kan weerleggen.

Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid dat u door uw ex-man tijdens jullie huwelijk gewelddadig zou zijn behandeld.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen.

Uw Armeens paspoort, uw geboorteakte, deze van uw ex man, jullie huwelijksakte, de Belgische identiteitskaarten van uw zus (A.) en haar gezin bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist.

De brief van meester (R.) in verband met uw scheiding van (A.R.) geeft aan dat uw scheiding met (A.R.) definitief is op 24 oktober 2013.

De brief van uw advocaat meester (H.) met de vaststellingen van de advocaat van de Belgische Staat in verband met uw dossier voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens d.d. 13 september 2013 geven alle stappen weer die er werden genomen in uw dossier naar aanleiding van uw beroep tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 23 november 2010.

Het psychologisch attest d.d. 2 november 2013 geeft weer dat u in de periode van november 2010 tot augustus 2011 een behandeling volgde bij een psychologe die u zelf beëindigde. Het attest geeft weer dat u in die periode een zware depressie zou hebben met zelfmoordneigingen ten gevolge van een trauma door een slechte behandeling van uw echtgenoot en uw gedwongen opsluiting in een gesloten centrum na aankomst in België.

Met betrekking tot dit document moet opgemerkt worden dat een dergelijk attest geen sluitend bewijs vormt voor uw beweerde vervolgingsfeiten.

Zo kan een psycholoog weliswaar bepaalde vaststellingen doen met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen.

Verder blijkt uit dit attest nergens dat u omwille van uw psychologische problemen uw asielrelaas niet coherent zou kunnen brengen.

De chatberichten met uw ex-man in de periode van 10 mei 2013 tot 27 september 2013 werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 27 december 2013 (zie p. 15) een schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en een schending van de artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) gezien de commissaris-generaal van haar de erkenning van de vluchtelingenstatus weigert.

Zij haalt de tekst van voormeld artikel 1, A, (2) en van voormeld artikel 48/3 aan.

Verzoekster voert aan dat gelet op de feiten en de wijze waarop deze zich hebben voorgedaan, met name de organisatie van haar ontvoering en de daaropvolgende stappen, duidelijk blijkt dat haar ex-man een zware crimineel was die gevaarlijke en invloedrijke vrienden heeft, ook in Armenië, die er niet zullen voor terugdeinzen om op zijn vraag gruweldaden te verrichten.

Zij stelt dat zij bij haar verhoor op het commissariaat-generaal de waarheid heeft verteld en waar de commissaris-generaal opwerpt dat er een gebrek aan bewijs is, zij opmerkt dat gelet op de omstandigheden van de zaak, bewijzen moeilijk te leveren zijn.

Volgens haar is het ook onredelijk om van haar antwoorden te verwachten die zij niet kan geven. Zij wijst erop dat het niet onlogisch is dat zij geen informatie heeft over de vrienden van haar ex-man gezien zij dit niet kan vragen aan deze laatste en het vanuit België ook moeilijk is om informatie te verzamelen.

Zij stelt dat zij in haar land van herkomst nooit de kans gehad heeft om bescherming te zoeken gelet op het feit dat zij ontvoerd en vastgehouden werd en in dergelijke omstandigheden niet naar de politie kon stappen.

Ook bij terugkeer naar haar land zal zij naar zij stelt, niet op hulp van de politie kunnen rekenen omdat haar ex-man en zijn trawanten daar connecties hebben.

Zij haalt nog aan dat "bruidsroof" algemeen aanvaard wordt in Armenië en daarenboven dergelijke huwelijken nog gewettigd worden op de burgerlijke stand wat wijst op een corrupt systeem.

Zij besluit dat in haar hoofde nog steeds een vrees voor vervolging aanwezig is en vraagt van haar de status van vluchteling te erkennen.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 27 december 2013 (zie p. 19) ook een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet gezien de commissaris-generaal aan haar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Zij wijst erop dat zij ernstige schade dreigt te lopen als gevolg van een willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volgens haar motiveert de commissaris-generaal zijn weigeringsbeslissing op dit punt onvoldoende.

Verzoekster vraagt aan haar de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet toe te kennen.

Verzoekster vermeldt nog dat zij een procedure heeft ingespannen voor het EHRM tegen de Belgische Staat op basis van de artikelen 3, 13 en 6 van het EVRM betreffende de wijze waarop haar asielaanvraag in België werd behandeld en de maatregelen die zij diende te ondergaan sinds 23 november 2010 en dat eveneens de vraag hangend is of verzoekster het recht heeft om in België te verblijven om de strafrechtelijke procedure tegen haar ex-man, van wie zij op 25 oktober 2013 wettelijk gescheiden is, verder te zetten. Zij vraagt om ook dit element bij de beoordeling te betrekken.

Verzoekster vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van haar de status van vluchteling te erkennen, in subsidiaire orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken: haar "bijlage 26" van 31 augustus 2010 (stuk 2), haar paspoort en geboorteakte (stuk 3), de echtscheidingsakte van 24 oktober 2013 (stuk 4), een kopie van het *facebook*-bericht van (A.R.) (stuk 5), een kopie van het proces-verbaal van 15 januari 2011 waarbij zij klacht indiende tegen (A.R.) (stuk 6) en een kopie van het psychologisch attest van 2 november 2013 (stuk 7).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De commissaris-generaal erkent van verzoekster de vluchtelingenstatus niet omdat (i) zij niet aannemelijk maakt dat haar ex-man, (A.R.), haar nog steeds bedreigt, (ii) zij geen concrete aanwijzingen heeft waaruit blijkt dat haar ex-man wraak op haar zou willen nemen omdat zij niet meer met hem samen is, (iii) zij geen enkele poging ondernam om na te gaan welk risico zij bij een terugkeer naar Armenië zou kunnen lopen, (iv) in haar opeenvolgende verklaringen tegenstrijdigheden werden vastgesteld over de wijze waarop haar ex-man haar behandelde tijdens hun huwelijk en (v) de door haar voorgelegde documenten niet van aard zijn de genomen besluiten te wijzigen.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan (i) dat uit haar relaas naar voren komt dat haar ex-man een zware crimineel is, die in Armenië over een heel netwerk beschikt, (ii) dat zij steeds de waarheid sprak en zo volledig mogelijk is geweest maar dat het bewijs van haar relaas allesbehalve gemakkelijk te leveren is, (iii) dat het vanuit België voor haar zeer moeilijk is om te achterhalen wie de vrienden van haar ex-man in Armenië precies zijn maar dat het vaststaat dat het gevaarlijke vrienden zijn voor wie zij veel angst heeft, (iv) dat haar ex-man of zijn vrienden connecties hebben bij de Armeense politie zodat zij aldaar niet op adequate bescherming kan rekenen en (v) dat haar vrees nog steeds actueel is gelet op de recente dreigberichten van haar ex-man, op de macht van haar ex-man en diens familie en vrienden in Armenië die nog steeds een bedreiging vormt en het feit dat haar ex-man illegaal in België verblijft en elk moment naar Armenië kan worden teruggestuurd wat haar situatie nog gevaarlijker maakt.

De commissaris-generaal merkt in zijn nota van 23 januari 2014 volgens de Raad terecht op dat verzoekster hiermee niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het

opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van zijn beslissing niet weerlegt.

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Haar relaas is ongeloofwaardig.

Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde stukken dient het volgende te worden opgemerkt. Verzoekster duidt niet aan op welke wijze haar "bijlage 26" van 31 augustus 2010 de motieven van de bestreden beslissing zou kunnen weerleggen. De erin vervatte gegevens worden immers niet betwist.

De echtscheidingsakte van 24 oktober 2013 toont enkel aan dat verzoekster en (A.R.) gescheiden zijn wegens de onherstelbare ontwrichting van het huwelijk (artikel 229, § 1 van het Burgerlijk Wetboek), hetgeen evenmin betwist wordt.

De kopie van het proces-verbaal van 15 januari 2011 waarbij verzoekster klacht indiende bij de politie tegen (A.R.) is louter een weergave van de verklaringen van verzoekster en bevat als dusdanig geen objectieve elementen die haar asielrelaas kunnen staven. Bovendien dateert dit proces-verbaal van 15 januari 2011 en brengt verzoekster geen recenter proces-verbaal bij waaruit blijkt dat haar ex-man actueel nog steeds bedreigingen ten aanzien van haar uit.

Verzoeksters paspoort en geboorteakte, de kopie van het *facebook*-bericht van (A.R.) en het psychologisch attest van 2 november 2013 werden reeds op het Commissariaat-generaal neergelegd en kwamen als dusdanig hoger reeds aan bod.

Een ongeloofwaardig asielrelaas dient trouwens ook niet getoetst te worden aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas of een lange asielpcedure kunnen ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster poneert dat zij ernstige schade dreigt te lopen als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, en dit niet enkel in haar eigen dorp Arteni maar in heel Armenië.

Mede gelet op de op haar rustende bewijslast, dient evenwel opgemerkt dat verzoekster geen enkel stuk bijbrengt waaruit blijkt dat er in Armenië sprake is van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c), noch beschikt de Raad over algemeen bekende elementen in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Wat betreft de procedures die verzoekster zou hebben lopen voor het EHRM en tegen haar ex-man in België wordt er op gewezen dat daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid, geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), verzoekster zich voor deze procedures ook kan laten vertegenwoordigen door een advocaat.

2.2.6. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE